

Anarhistički letak

Što raditi?

Upućujemo apel svim drugovima anarhistima, okupljenim na ovom, tko zna kojem po redu Kongresu, koji još nisu sklerozni ili prerano ostarili od kontinuiranog i zamornog zadatka gaženja po pozornicama — neki kao glumci, neki kao promatrači skupštinskih i kongresnih predstava — te onim drugovima koji još uvijek nisu sav svoj duh i revolucionarnu energiju posvetili praksi koja iščekivanje i obranu pretvara u svoje osnovne prerogative.

Upravo ovdje u Carrari, kao i u Veneciji (na sastanku o tehnokraciji), žele se opet zazeleniti stare grane konfuzije, nesposobnosti i statičnosti pokreta. Hoće se vidjeti jasno, hoće se razumijevati s istinskim žarom. No, nažalost, poznavajući već tužnu povijest ovih skupova (korisnih samo kao proba sviračima trombona), sigurni smo da čim u glavi svih drugova zasja uvjerenje kako su razjasnili ili potvrdili vlastito „što raditi”, zbilja će već iznova biti toliko puta promijenjena da će se tvrdoglava sigurnost i uvjerenje naći pred barijerom poput neprelaznog zida.

A onda će drugovi zapasti u konfuziju, bezvoljnost i razočaranje, ili još gore, neki će se uporno držati svojih mentalnih okvira pa ćemo čuti, odnosno čujemo, govore o sindikatu i anarhosindikalizmu; mentalnog okvira prilično starog za današnje društvo i stvarnost, a možda, kad se dobro promisli, čak ni toliko revolucionarnog za onu jučerašnju (ma, ali kako . . . a Španjolska? O, da! Španjolska . . . ali bez FAI¹!?!). Ili, opet, o klasnoj borbi, masovnoj organizaciji: mentalni okvir koji je truliji i oronuliji od prethodnog . . . u medicinskoj patologiji zvat ćemo ga: „marksistička fagocitoza u nesvjesnom stanju degenerirane involucije”.

Drugovi, pokušajmo se već jednom obnoviti, ići u korak s vremenom ili još bolje, preduhitriti vrijeme. Kako možemo biti djelatni, ako su metode intervencije najčešće one sitne teorijske propagande, već tako stare i istrošene da reduciraju anarhiste na nivo sterilnog i neproduktivnog pokreta stavova, sposobnog da se mobilizira ili na obrambenom terenu, ili kad vlast odapinje svoje represivne strelice (uzaludno je prisjećati se pojedinosti slučaja Valprede, ili još gore, slučaja Marinija sa onim: „Nije zločin braniti se od fašizma, bit ćeš oslobođen družo Marini!”²), ili opet kao „pratnja”, koja nije čak ni alternativna, one burne i opscene politike raznih bivših ekstraparlamentaraca. Drugovi, ostavimo politiku slogana, shema, datuma događaja od prije sto godina: pokušajmo biti konstruktivni u prijedlozima. To je poziv koji upućujemo i onim drugovima koji nas optužuju tvrdeći kako je naša strategija samoubilačka.

Kako se može vidjeti samoubojstvo oružane borbe, kad se sve veći broj drugova, radnika, nezaposlenih i lumpenproletera s oružjem buni protiv okrutnosti vlasti?

Da li je možda samoubojstvo to što smo napustili praksu lišenu strategije i taktike onih tradicionalnih anarhističkih grupa koje ne znaju kako se kretati, dezorijentirane razvojem događaja, da bi ponovo prigrlili takozvanu „propagandu djelom” kao primjer za uopćavanje direktne akcije?

Da li je možda samoubojstvo to što smo u antinuklearnoj borbi prepoznali ne samo oblik borbe na specifičnom sektoru (premda ekološki obojen), nego i jasnu borbu protiv vlasti?

I da li je samoubojstvo destabilizacija države u svim njenim centralnim ili perifernim oblicima, njeno ismijavanje, stavljanje u krizu i tjeranje da pokaže svoje pravo lice sačinjeno od prisile i nasilja?

¹ Federacion Anarquista Iberica

² Anarhist Giovanni Marini, optužen za napad tijekom 1972.

No, prije nego što neka solistička truba zatrešti poput fanfara: „Ali tko su ti: FAI, GIA ili GAF?”³, predstavljamo se: mi smo anarhisti, to smo već rekli, i naša je organizacija revolucionarna, u kojoj su se razne grupe ujedinile na lokalnom nivou ili osobnim susretima u različitim situacijama, na osnovu afiniteta između različitih iskustava i shvaćanja drugova. To su grupe po afinitetu koje odražavaju svoju samostalnost i slobodu akcije i u kojima odnosi među drugovima nisu odnosi puke efikasnosti već su karakterizirani maksimumom poznavanja, intimnosti i uzajamnog povjerenja.

Ono što želimo jest iznošenje destruktivne kritike države korištenjem revolucionarnog nasilja, oružane borbe i propagande djelom. Želimo ubrzati vrijeme i proširiti unutrašnji front sukoba kako bi došli do destabilizacije države.

Vjerujemo kako konstruktivno i utopijsko kritičko prisustvo nije dovoljan, iako neophodan uvjet, ako se paralelno s njim ne razvija negativno kritičko prisustvo, destruktivno po procese koji su u tijeku.

Kritika oružjem danas je jedina snaga koja može učiniti svaki projekt uvjerljivijim.
STVARATI, ORGANIZIRATI 10 – 100 – 1000 ORUŽANIH NUKLEUSA!

³ FAI – Federazione Anarchica Italiana (osnovana 1945.); GIA – Gruppi di Iniziativa Anarchica (nastala 1965., odcjepljen od FAI); GAF – Gruppi Anarchici Federati (osnovana 1965.)

Anarhistička biblioteka

Anti-Copyright

31. 05. 2012.

Anarhistički letak
Što raditi?

Prijevod je preuzet iz zbornika tekstova *Anarhizam i nasilje*, Što čitaš?, Zagreb, 2001, www.stocitas.org

Tekst je prvo objavljen kao letak u Italiji u drugoj polovici sedamdesetih godina dvadesetog stoljeća.

<http://www.stocitas.org/sto%20raditi.htm>

<http://anarhisticka-biblioteka.net>